

Въ писмото си до Априлова Селимински отваря дума и за архимандритѣ Анатолия, образованъ монахъ отъ Зографския мѣнастиръ, на когото нѣкои тогава сж възлагали известни надежди за българската просвѣта. Този Анатолий, който като пратеникъ на мѣнастиря въ Русия достига до високи почести между руското общество и става дори възпитателъ на велики князе, не удържа, обаче, думата си предъ Априлова въ Одеса, да отдѣли часть отъ голѣмитѣ доходи на мѣнастиря за подпомагане на училищата въ България. Въ Атина, пакъ като пратеникъ на мѣнастиря, той се поставя, съ инертността си и безразличието си къмъ национални и образователни идеали на българската младежъ, въ опозиция къмъ Селимински, така че този ще се произнася твърде отрицателно върху характера му. Ако Априловъ, който е извлѣкълъ добри впечатления отъ разговора си съ неискрения Анатолий, препорѣчва стареца на атинскитѣ студенти, Селимински ще възразява: „Смѣя да Ви посъветамъ искрено: по-добре е да го напустнете за въ бждаше, неприемайки дори да го споменувате. Господине, той е пѣкленъ човѣкъ, и ако бихте ми позволили да Ви опиша подробно мислитѣ му и дѣлата му, ще разберете каква отровна змия се крие подъ образа му, — благитѣ му думи сж чиста ирония, а лицето му сатанинска надменность. . . Той си въобразява, че дѣлата, думитѣ и погрѣшнитѣ му сжждения сж по Божие вдѣхновение, както явно го казва; ала тайно той е сжщински разбойникъ“. Какъ би разбралъ тази преценка единъ Неофитъ Бозвели, който страда тѣй жестоко отъ зографскитѣ старци презъ време на заточението си! Послушни орждия на грѣцката патриаршия и врагове на всѣка по-будна и смѣла мисълъ за българска просвѣта и българска духовна иерархия, зографскитѣ монаси се отнасятъ съ престѣпна хладина къмъ мжченика на народното дѣло, когото немилостиво ограбватъ, мжчатъ и осмиватъ. Колко силно е отвращението на Селимински отъ егоиста и скжперника старецъ, пратеникъ на Зографското общежитие, когото нѣкои погрѣшно и наивно смѣтатъ по-късно за една отъ „свѣтлитѣ личности на възраждането ни“, показва ни и писмото на Селимински до Априлова отъ срѣдата на 1841 г. Тукъ се казва следното: „Анатолий Ви поздравява отъ сърдце. Азъ Ви казвамъ да го съжалите, а не да го сърадвате, защото и той, споредъ една стара калугерска поговорка: „пи-